

Gabriel Ferrater
COL·LECCIÓ Gabriel Ferrater

Eloi Babí

Mal de nit

XVI Premi de Poesia
«Miquel Martí i Pol» de 2011

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Publicacions

MAL DE NIT

COL·LECCIÓ
GABRIEL FERRATER

64

Eloi Babí

MAL DE NIT

XVI Premi de Poesia «Miquel Martí i Pol» de 2011

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Publicacions
Bellaterra, 2011

DADES CATALOGRÀFIQUES RECOMANADES PEL SERVEI DE BIBLIOTEQUES
DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Babí, Eloi

Mal de nit. / Eloi Babí. — Bellaterra : Universitat Autònoma de Barcelona. Servei de
Publicacions, 2011. — (Gabriel Ferrater ; 64)

ISBN 978-84-490-2685-0

I. Col·lecció
821.134.1-1"20"

Edició:
Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Publicacions
08193 Bellaterra (Barcelona). Spain
Tel. 93 581 10 22
Fax 93 581 32 39
sp@uab.cat
www.uab.cat/publicacions

Impressió:
Mozart Art, SL
Bolívia, 195 · 08018 Barcelona

ISBN 978-84-490-2685-0
Dipòsit legal: B.24898-2011
Imprès a Espanya. Printed in Spain

ÍNDIX

1. PRES EN LA FOSCA	11
Sota un cel sofrent.....	15
Ombra en la pols.....	17
Han rugit les hores	19
Pell endins.....	21
Alquímia extingida	23
Engany de tu	25
Pensant-te a Delfos.....	27
Miratge.....	29
Claror segrestada	31
Al fons de la posta urbana	33
La presa	35
Genets del XXI.....	37
D'un passatger.....	39
Sòrdid vagabund.....	41
Àngels de cura	43
Rescateu-me abans.....	45
Mal de nit	47
2. TRASPASSANT L'OMBRA	49
Flors al teu llit	53
Alba creixent	55
El mar per tu.....	57
En tu l'onada.....	59

Noia del món	61
Entrega.....	63
Com les ones quan se'n van.....	65
Filla del pleniluni	67
Lliure dins el riu.....	69
La línia	71
Dansa de l'ona.....	73
Ronda de llum.....	75
Travessia de l'incert	77
Ull indefens.....	79
Havent vist	81
Colors secrets.....	83
Nèctar del desig.....	85

¿Has sentit dir que una ombra es quedi mai quieta?
Quan la dissort prop l'he tinguda, somrient
l'he defugida, com fa la lluna plena,
que més brilla com més negra li és la nit.

IBN YANNIQ
(TRAD. DE JOSEP PIERA)

1. PRES EN LA FOSCA

On fugir? Només ombra, record,
fosc domini.

SALVADOR ESPRIU, *Les hores*

SOTA UN CEL SOFRENT

El dia es vincla adolorit.
La nit reprèn el seu combat
i aquests dards del desig
van envaint la fosca.

Sóc dol d'un cor ressec
assedegat de calma
que busca els teus ulls d'aigua
sota un cel sofrent.

El temps clava els seus queixals
a les hores que sagnen.
Citem-nos en l'instant
més blanc de tots els bàlsams.

Se sent l'oració del mar,
onades de pregària.
Que la sal em pugui absoldre
sota un cel sofrent.

Que jo sóc barca sense rem
i tu, segura proa.
Domines l'àncora quan jo
sóc caprici del viratge.

La nit s'assembla a un trau profund
on recercar-te
impacient d'un neguit nu
sota un cel sofrent.

OMBRA EN LA POLS

Pel dolor al coneixement

ÈSQUL

Ombra en la pols, el combat per copsar-te
emboira l'enginy que et percaçava
dia i nit i a cada hora, ell tan robust
però tan cec i sobretot tan sol,
enmig d'un cercle de fatal desenllaç.

Ingenu i salvatge, rellesco a la sorra
tement l'estacada, mentre tu t'afermes
astuta i nocturna, llesta i sagaç
com l'àgil geneta quan està segura
de l'ampli triomf del seu atac.

Només sé sagnar quan tu ets al davant,
sofrent de l'embat que em fa molt més savi
a preu d'esgarrany, savi lacerat
per l'arma subtil que al centre del xoc
esculls per nafrar la meva ignorància.

Rosa en el fang, el dolor de la lluita
fecunda l'impuls que m'encoratjava
confiat, llec i brutal, analfabet
del joc de corbes i de l'art sinuós
que tu m'ensenyes a contrapeu de mi.

HAN RUGIT LES HORES

Han rugit les hores
després de separar-nos.
L'amor fuig maleït
per un rellotge delator,
trampós devastador
dels cànids jocs que ens ocupaven.

La nit ara és morta
d'un nou contacte esperat
que ens revifi en l'afecte
abans del crac del temps.

Tots els segons se m'estremeixen.

PELL ENDINS

Sentint estar en aguait ma dolor,
sabent de cert que en ses mans he de jaure

AUSIÀS MARCH

La tristor cala pell endins
instal·lant-se inclement
al cos i a l'ànima desfets.
Veig a través
dels enreixats de la nostàlgia.
Presó de dintre
que em raptés totes les artèries
i em retens al més sinistre port,
quan ahir era capità de la sort.
Enfonses l'àncora a les vísceres
al fons del meu mar llastimós,
ferint records
i esperances.
La melangia és fatal
dins aquest cor apedaçat.
Però sé que no em puc escapar:
viuré condemnat a habitar
cel·les fosques i necessàries.

ALQUÍMIA EXTINGIDA

Has derrocat pedestals
que no podré reconèixer
per un pecat de supèrbia
que ara expio amb la calç.

Se'ns ha esfondrat aquella arca
on em guardaves tresors,
per sempre més enterrats
entre relíquies de dol.

Has sepultat mots no dits
per consumir-me l'orgull
d'un foc altiu i xerraire
que espetegava excessiu.

S'han esborrat les paraules
d'intimitat i daurades
que compartíem els dies
plens d'una alquímia extingida.

ENGANY DE TU

Vull espolsar-me la tristor
del teu record tan insistent,
però se m'arrapa com un pop
que em va escanyant al fil del temps.
Dels llargs estius d'aurores blanques
amb tardes d'or i nits d'argent
desfaig viaranys purs i lluent
per no extraviar-me en la nostàlgia.
Queden estrips de les paraules
que entrellaçàvem transparents,
avui ressons ja impossibles
de confidències destruïdes.
Les hores pesen com retrats
on s'acumula l'enyorança,
amb pols colgant els anys llunyans
i el teu alè evaporat.
Contra l'engany de tu en un ara
que et somia on no hi ets,
invoco dies que em deslliurin
dels tentacles del teu buit.

PENSANT-TE A DELFOS

Pensant-te a Delfos lentament,
des d'un desig fons i difús
que pren la forma d'un record
pendent del vol confús de l'àliga.
El teu futur, l'incert atzur
d'un cel secret en profecia:
color enigmàtic de la sort
enllà del do de la memòria.
Només silenci, pas greu dels núvols;
només amor sol i prostrat
als déus altius i a un sord oracle
que em fa pensar-te insondable.